

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: P. S., nar., státní příslušnost
t. č. pobytem

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky,
odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2019, č. j. OAM-226/ZA-ZA06-ZA20-2019,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2019, č. j. OAM-226/ZA-ZA06-ZA20-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999

Sb.,

o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

2. Dle napadeného rozhodnutí je současná žádost žalobce o mezinárodní ochranu již třetí v pořadí. Poprvé žalobce o mezinárodní ochranu požádal dne 9. 5. 2017. Rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 6. 2017, které nabylo právní moci dne 4. 7. 2017, bylo řízení zastaveno, neboť nebylo možné zjistit místo pobytu žalobce. Ze stejného důvodu pak bylo řízení o druhé žádosti žalobce ze dne 7. 9. 2017 zastaveno, a to rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 10. 2017, které nabylo právní moci dne 24. 10. 2017.
3. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzenými důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je obava z příbuzných jeho bývalé přítelkyně kvůli jejich vztahu.
4. Žalovaný při hodnocení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce vycházel předně z výpovědi žalobce a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii, konkrétně z informace MZV ČR, č. j. 123496/2017-LPTP, ze dne 2. 1. 2018, Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi: ze dne 3. 7. 2018, Zprávy ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických, o dodržování lidských práv v roce 2017: Gruzie ze dne 20. 4. 2018, Zprávy Freedom House: Svoboda ve světě 2018 – leden 2018, Informace MZV ČR, č. j. 98834/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015, Informace MZV ČR, č. j. 103507/2016-LPTP ze dne 3. 6. 2016 a Informace MZV ČR, č. j. 122554/2017-LPTP ze dne 2. 1. 2018.
5. Žalovaný k udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu uvedl, že žalobce nesdělil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Taktéž nedospěl žalovaný k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Pokud žalobce jako důvod pro podání mezinárodní ochrany uváděl problémy s příbuznými své bývalé přítelkyně, kteří po něm měli jednu střílet, žalovaný odkázal na Informace MZV ČR ze dne 2. ledna 2018, dle níž se občané mohou obrátit na policii v případě, že se cítí poškozeni trestnou činností. Vyšetřování probíhá standardně jako v kterékoliv jiné zemi. Z výše citované informace je žalovanému také známo, že v se lze se stížnostmi na jednání či nečinnost úřadů obrátit na veřejného ochránce práv (ombudsmana), jehož institut je v velmi silný. Taktéž poukázal na zřejmé rozpory ve výpovědích žalobce. Žalovaný je přesvědčen, že hlavním motivem žádosti o mezinárodní ochranu žalobce je legalizace jeho pobytu v České republice, resp. v EU.
6. Taktéž žalovaný nespatriřl důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13 zákona o azylu, neboť v České republice nebyl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce.
7. Na situaci žalobce ani nedopadá § 14 zákona o azylu, žalovaný neshledal skutečnosti pro udělení humanitárního azylu.
8. Žalovaný dále posoudil, zda žalobce nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný konstatoval, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí

vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, neboť byl v zrušen. Žalovaný se také zabýval otázkou, zda v případě žalobce lze využít alternativu vnitřního přesídlení v rámci Z Informace OAMP - Bezpečnostní a politická situace v zemi: ze dne 3. 7. 2018, je žalovanému známo, že Ústava garantuje občanům základní práva a svobody, včetně svobody volného pohybu, což také potvrzuje Zpráva Freedom House: Svoboda ve světě 2018 - leden 2018, která uvádí, že svoboda vnitrostátního pohybu a cestování je obecně respektována a jednotlivci mají svobodu zvolit si své místo bydliště bez vnějších zásahů. Tento závěr potvrdil i sám žalobce, když uvedl, že po údajné střelbě ze strany soukromých osob, pobýval asi měsíc v obci a žádné problémy tam neměl. Žalovaný tak uzavírá, že žalobci nebrání žádná překážka, proč by se nemohl pokusit vyřešit své problémy nejdříve přestěhováním se na jiné místo v Stejně tak v případě nebezpečí mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení nebo trestu žalobce neuvedl žádnou hodnověrnou skutečnost, dle níž by se v době svého pobytu v stal terčem cíleného zájmu státních orgánů. V případě možných potíží ze strany soukromých osob měl žalobce možnost se obrátit na státní orgány, což potvrzuje informace MZV ČR ze dne 2. 1. 2018.

9. Žalovaný ani nedospěl k závěru, že by doplňková ochrana byla udělena některému z příslušníků žalobcovy rodiny ve smyslu ust. § 14b zákona o azylu.
10. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaným nebyl řádně zjištěn stav věci a žalovaný neobstaral dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, čímž tak nezjistil řádně stav věci. Žalobce uvedl, že se obává možné újmy ze strany soukromých osob, příbuzných jeho přítelkyně kvůli jejich vzájemnému vztahu. Co se týče zpochybnění věrohodnosti žalobce žalovaným, uvedl, že mu nebyla dána možnost tyto rozpory vysvětlit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, sp. zn. 1 Azs 18/2007). Pokud jde o argument žalovaného, že měl žalobce možnost řešit své problémy dostupnými prostředky nápravy v zemi původu, chybí dle žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí skutkové závěry, zda by se žalobci efektivní ochrany ze strany příslušných státních orgánů mohlo dostat (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 74/2009, a sp. zn. 4 Azs 146/2006). Žalovaný měl posoudit, jak systém trestní spravedlnosti v funguje v praxi, zda samotný žalobce mohl spoléhat na to, že jemu konkrétně by zabezpečil účinnou ochranu. Za nepřekoumatelné považuje žalobce i odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k závěru o možnosti vnitřního přesídlení, a to s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007-93 a ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74.
11. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popírá její oprávněnost a nesouhlasí s ní, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odkazuje na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany a protokol o pohovoru včetně ostatního spisového materiálu. Žalovaný dodal, že žalobce má ve své vlasti mechanismy pro ochranu své osoby a těchto je třeba využít primárně. To se v tomto konkrétním případě zcela jednoznačně nestalo a žalobce většinově setrval pasivní při hledání jeho ochrany u autorit jeho státu. Pokud žalobce uvedl problémy se soukromými osobami, ale přitom je k tomuto chování nečinný a nevyhledává pomoc od autority, která je mu v jeho vlasti nabízena pro jeho ochranu, žalovaný tak nemůže dojít k závěru, že by mu takováto ochrana neměla být poskytnuta, kdyby o ni žalobce skutečně zažádal. Pokud se jedná o doplňkovou ochranu, její neudělení tedy velmi podrobně žalovaný rovněž odůvodnil ve svém rozhodnutí, když ale námitky žalobce o hrozbě případného nebezpečí, tak považuje za spekulativní, a to konkrétně s ohledem na obsah spisu. Jak plyne

z napadeného rozhodnutí, tak jsou obstarané informace naposled vydané a aktuální a jsou též dostatečně podrobné. Sám žalobce byl sice řádně předvolán, ale odmítl se seznámit s obstaranými podklady pro vydání rozhodnutí, informacemi o, nechtěl si je přečíst, přičemž žádné námitky ani návrhy nepodal. Tvrzení žalobce, že žalovaný neobstaral dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí tak není vůbec namístě a rovněž námitka, že tak nebyl zjištěn řádně skutečný stav věci, se nám jeví jako lichá, stejně tak, že ani vnitřní přesídlení v jeho případě není možné.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

12. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.
13. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal
v daném případě krajský soud za prokázané, že dne 4. 3. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 7. 3. 2019 poskytl žalobce údaje k podané žádosti. Uvedl, že je gruzínské národnosti, dorozumí se a, vyznává ortodoxní křesťanství, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jinak politicky aktivní, je svobodný a bezdětný. Ze své vlasti vycestoval do, bylo to asi 23. 8. 2016, a odtud pokračoval do České republiky. Po dvou dnech odjel autobusem do, kde strávil dva měsíce. Následně odjel autobusem do, kde pobýval asi deset měsíců. Odtud byl v rámci dublinského řízení transferován do České republiky. Zde zůstal asi dva měsíce, a pak odjel do, kde byl tři měsíce. Z byl opět transferován do České republiky. Po jednom měsíci odjel zpět do Tam strávil deset až dvanáct měsíců. Následně byl transferován do České republiky a zůstal zde asi dva týdny. Poté odjel autobusem do, kde pobýval osm měsíců. Z byl v rámci dublinského řízení také opět transferován zpět do České republiky. Naposledy přicestoval žalobce do České republiky dne 4. 3. 2019.
16. Dne 7. 3. 2019 byl se žalobcem proveden pohovor, při němž sdělil, že jeho vztah s přítelkyní začal asi před šesti lety, když spolu studovali na univerzitě a trval asi tři roky. Při jejich schůzkách se obávala, aby ji někdo z jejích známých neviděl. Žalobce přesně neví, proč se bála, ale domnívá se, že její rodiče už v době jejího narození věděli, za koho

se má provdat. V květnu roku 2016 napsala žalobci zprávu, že z důvodu jejich vztahu možná bude mít problémy, protože její rodina má jiné tradice. Rodina nevěděla, že spolu chodí, ale pak se to dozvěděli. Dne 27. Nebo 30. 6. 2016 po něm někdo střílel. Útočníky žalobce neviděl, byl večer a seděli v autě na druhé straně ulice. Když zaslechl střelbu, začal utíkat, ale jeli za ním. Nakonec žalobce utekl do jiné ulice a tam požádal o pomoc kamaráda, který ho odvezl do, kde žil asi měsíc, než vycestoval z vlasti. Neví, jestli po něm stříleli příbuzní přítelkyně, s útočníky se pak už nesetkal. Napadení policii nehlásil, protože by se nic nezměnilo a také nechtěl, aby přítelkyně měla problémy. Možná by byl jeden nebo dva útočníci uvězněni, ale byli z a mají jiné představy. Při svém pobytu v uvedené vesnici žádné problémy neměl. S přítelkyní přestal komunikovat na počátku květnu roku 2016. Během této doby několikrát odjel do, aby si vyřídil doklady k vycestování. Na přestěhování je dle žalobce moc malá, žije tam málo lidí a všichni se znají. Všude by ho našli, proto se po střelbě rozhodl, že vycestuje.

17. Žalobce brojí proti napadenému rozhodnutí v celém rozsahu výroku. Stěžejní námitkou je, že žalovaný nezjistil skutkový stav a nesprávně vyhodnotil, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany. Důvodem pro udělení doplňkové ochrany je dle žalobce obava před pronásledováním soukromých osob.
18. Žalobce také namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, proto se krajský soud nejdříve zabýval uvedenou námitkou. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů mimo jiné takové rozhodnutí, v němž absentují úvahy správního orgánu, na základě kterých správní orgán dospěl k závěru, který je v rozhodnutí vysloven. Pod nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů se podřazuje nedostatek důvodů skutkových. Jedná se zpravidla o případy, kdy je rozhodnutí opřeno o důvody a skutečnosti v řízení nezjištěné nebo nedostatečně zjištěné nebo zjištěné v rozporu se zákonem. Lze rovněž konstatovat, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze vůbec rozhodnutí meritorně přezkoumat. Takové skutečnosti krajský soud v daném případě neshledal. Žalovaný s odkazem na obsah správního spisu vylíčil konkrétní skutkové okolnosti dané věci, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení důvodnosti žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu podle všech relevantních ustanovení zákona o azylu a vyslovil závěry, ke kterým dospěl. Napadené rozhodnutí je dle krajského soudu přezkoumatelné, o čemž také svědčí skutečnost, že s jeho závěry žalobce ve své žalobě polemizuje.
19. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zdali cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
20. Dle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec: a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

21. Žalovaný v části odůvodnění o neudělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné rozhodné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjí ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Uvedl, že žalobce není členem žádné politické strany ani skupiny, nikdy se politicky neangažoval a nebyl politicky aktivní.
22. Krajský soud konstatuje, že ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce v zemi původu jakýmkoli způsobem uplatňoval svá politická práva a svobody. S ohledem na výše uvedené soud shledává, že žalovaný v souladu se zákonem dospěl ke správnému závěru, že žalobkyně v zemi původu nebyla za uplatňování politických práv pronásledována. Soud nemá důvod se odchýlit od závěru, že podmínky pro udělení azylu z důvodu uvedeného v § 12 písm. a) zákona o azylu v případě žalobce nebyly splněny.
23. Pro posouzení udělení azylu z důvodu dle § 12 písm. b) zákona o azylu vzal žalovaný v potaz skutečnost, že žalobce měl z důvodu vztahu se svou přítelkyní problémy s jejími příbuznými, konkrétně v červnu roku 2016 po něm neznámé osoby střílely a on se domnívá, že šlo o příbuzné jeho přítelkyně. K tomu v napadeném rozhodnutí uvedl, že ač mají občané možnost obrátit se na policii, pokud se cítí poškozeni trestnou činností, žalobce se rozhodl takovou ochranu nevyužít. Nad rámec konstatoval, že žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu považuje za účelovou ve snaze legalizovat si pobyt na území České republiky, neboť shledal v jeho současné výpovědi a výpovědi v rámci předchozích žádostí o mezinárodní ochranu rozpory. Dne 12. 5. 2017 uvedl, že se před střelbou schoval ve svém domě, nyní sdělil, že se schoval v domě kamaráda. Dne 12. 5. 2017 dále vypověděl, že s přítelkyní chodil asi rok, ale nyní hovořil o tříletém vztahu. V prvním řízení uváděl, že se na policii neobrátil, neboť to nemělo smysl, v druhém řízení dne 15. 9. 2017 pak sdělil, že se na policii v obrátil a ta mu dala doporučení, aby zemi opustil a v nynějším řízení vypověděl, že se na policii neobrátil, protože by mu to mohlo uškodit. Ve správním spise jsou protokoly z výpovědi žalobce k podaným žádostem o mezinárodní ochranu ze dne 12. 5. 2017 a 15. 9. 2019 založeny a krajský soud tak tyto žalovaným konstatované rozpory může potvrdit.
24. Krajský soud souhlasí i se závěrem žalovaného, že žalobcem uváděné důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. obavy z pronásledování příbuzných své přítelkyně, nelze hodnotit jako důvodnou obavu z pronásledování z azylově relevantních důvodů, jak jsou uvedeny v § 12 písm. b) zákona o azylu. Z pohledu aplikace § 12 zákona o azylu je rozhodující, zda žadatel o mezinárodní ochranu má odůvodněný strach z pronásledování pro některý z azylově relevantních důvodů. Pojem pronásledování je definován v § 2 odst. 4 zákona o azylu jako závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Uvedené ustanovení je transpozicí čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“) a musí být vykládáno v jejím světle. Dle čl. 9 odst. 2 písm. a) kvalifikační směrnice se pronásledováním rozumí použití fyzického nebo psychického násilí, včetně násilí sexuálního, a dle písm. f) jednání namířená proti osobám určitého pohlaví nebo proti dětem.

25. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát není schopen nebo ochoten odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu (§ 2 odst. 6 věta druhá zákona o azylu).
26. Bylo tedy povinností žalovaného obstarat takové zprávy a informace o zemi původu, na jejichž základě by bylo možno posoudit, zda existuje v účinný právní systém pro odhalování, stíhání a trestání trestné činnosti, a zda žalobce má k této ochraně přístup. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, dovodil, že *„pro posouzení, zda je ochrana před vážnou újmu ze strany státu, kam má být žadatel navrácen, dostatečná, se uplatní výkladové pravidlo čl. 7 odst. 2 směrnice Rady 2004/83/ES, podle něhož se má zpravidla za to, že ochrana je poskytována, jestliže stát, či strany nebo organizace ovládající stát učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup“*.
27. Žalovaný za účelem zhodnocení charakteru účinnosti ochrany občanů v opatřil jako podklad pro vydání rozhodnutí mimo jiné Informaci MZV ČR ze dne 2. 1. 2018 o možnosti obrátit se na policii v případě poškození způsobenou trestnou činností. Z této zprávy vyplývá, že v má možnost se na policii obrátit každý, kdo se cítí poškozen trestnou činností, přičemž efektivita policejního vyšetřování je obdobná jako v jiných zemích EU. Dále ze zprávy plyne, že v případě nečinnosti či trestné činnosti příslušníků policie je možné podat stížnost ke Generální inspekci policie. Stížnost lze podat i proti členům státního zastupitelství u generální inspekce Hlavní prokuratury
28. Ze shromážděných zpráv, které jsou obsahem správního spisu, vyplývá, že se v zemi původu žalobce nachází dostupný a účinný právní systém pro odhalování, stíhání a trestání trestné činnosti a žalobkyně má k takové ochraně přístup. Za této situace pak bylo na žalobci, aby s dostatečnou přesvědčivostí prokázal, že mu ochrana nebyla poskytnuta nebo že je nedostupná, jelikož břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti či nedostatečnosti ochrany v zemi původu leží na žadateli o mezinárodní ochranu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62).
29. Judikatura správních soudů dovodila, že obecné tvrzení o obavách z pronásledování či nebezpečí, které hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se žalobce v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54). Taktéž skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48, nebo ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003-36). Jelikož se žalobce v zemi původu neobrátil na tamní orgány a zároveň nevyvrátil dostupnost a účinnost takové ochrany, krajský soud shledává, že důvody žalobce nelze podřadit pod azylově relevantní. Námitka proto není důvodná.
30. Z výše uvedených důvodů krajský soud rovněž neshledal důvodnou námitku, že si žalovaný neopatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí ohledně možnosti se účinně

domáhat vnitrostátní ochrany v zemi původu žalobkyně, neboť podklady pro rozhodnutí shledal soud za relevantní, důvěryhodné, transparentní, aktuální a ověřené z mnoha různých zdrojů (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, publikovaný pod č. 1825/2009 Sb. NSS).

31. Ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 (azyl za účelem sloučení rodiny) a dle § 14 zákona o azylu (azyl z humanitárního důvodu) žalobce v žalobě žádné konkrétní námitky neuplatnil, krajský soud proto po provedeném přezkumném řízení rovněž v obecné rovině konstatuje, že rozhodnutí žalovaného i v tomto směru považuje za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné.
32. Následně soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně posouzení podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
33. Dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje: a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žalobce o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
34. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že původci pronásledování i vážné újmy ve smyslu zákona o azylu, ať půjde o důvody pro udělení azylu nebo pro udělení doplňkové ochrany, mohou být za určitých podmínek i soukromé osoby (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, či rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48, rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003-51, nebo rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003-49).
35. Krajský soud konstatuje, že smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
36. V odůvodnění této části napadeného rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za objektivní, transparentní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
37. Krajský soud shrnuje, že žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť patří mezi státy, které trest smrti zrušily, a to pro všechny trestné činy (podle Informace OAMP – Bezpečnostní a politická

situace v zemi: ze dne 3. 7. 2018). Žalobce tedy nesplnil podmínku ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. a) zákona o azylu.

38. Žalovaný se vypořádal i s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mj. přílehuvě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponižení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Žalobcem popisované potíže s příbuznými své přítelkyně nelze subsumovat pod výše definovanou hrozbu vážné újmy. Navíc z podkladů, které si žalovaný před svým rozhodnutím opatřil, nelze situaci v označit za případ, kdy by státní orgány nebyly schopny a ochotny zajistit ochranu svým občanům, postavení občanů se po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí nikterak neliší od postavení tamějších rezidentů. Nelze tedy v případě žalobce dospět k závěru, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
 39. Žalovaný se taktéž řádně zabýval otázkou vnitřního přesídlení žalobce. Podle Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi: ze dne 3. 7. 2018 gruzínská ústava zaručuje svobodu volného pohybu. Stejně tak podle Zprávy Freedom House: Svoboda ve světě 2018 – leden 2018 se podává, že svoboda vnitrostátního pohybu a cestování je obecně respektována a jednotlivci mají svobodu si zvolit své místo bydliště bez vnějších zásahů. Žalobce navíc ani neuvedl žádnou relevantní překážku, která by mu v přestěhování se bránila.
 40. V průběhu správního řízení rovněž nebylo prokázáno, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Na základě uvedených informačních zdrojů lze mít za prokázané, že v neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, to ostatně žalobce ani netvrdil.
 41. Případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
 42. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., jak je ve výroku I uvedeno.
- II
- Výrok
- o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj

jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. prosince 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně